

3. tanulmány

Élet a korai egyházban

Július 14., szombat délután

Mialatt a tanítványok még mindig a menny felé tekintettek, „ímé, két férfi állott meg mellettük fehér ruhában, kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit álltok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok felmenni a mennybe” (Csel 1:10–11).

Krisztus visszajövetelének ígérését a tanítványoknak mindenkor élenként emlékezetükben kellett tartani. Ez a Jézus, akit láttak felszállni a mennybe, ismét el fog jönni, hogy magához vegye mindazokat, akik itt szolgálatára szentelték magukat. Ugyanaz a hang fogja őket üdvözölni a mennyek országában, mely ezt mondta nekik: „Ímé, én tiveletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.” [...]

Mily nagy örömmel hallgathatták ezt a tanítványok! Az Úr visszajövetelének reménye éltette őket. – *Az apostolok története*, 33–34. o.

Akik a legtevékenyebben és érdeklődve, híven kitartanak a lélekyerés munkájában, azok fejlődnek a legjobban lelkiekben és szent életben. Éppen tevékeny munkásságuk a lelkeségük eszköze. A hosszú prédikációk helyett neveljük bölcsen az újonnan megtérteket. Tanítsátok, foglalkoztassátok őket valamilyen lelki munkával, hogy első szeretetük ki ne haljon, inkább buzgóbbá váljanak! Érezzék, hogy nem szorulnak hordozásra, és ne támaszkodjanak a gyülekezetre segítségért, hanem legyen gyökerük önmagukban. Több területen különböző képességeik szerint hasznosakká válhatnak. Segíthetnek, hogy a gyülekezet közelebb jusson Istenhez; munkálkodhatnak különböző úton-módon a kívülállókért, ami pedig jótékonyan hat majd a gyülekezetre. A zsolttáríró így imádkozott a gyülekezet fejlődéséért, jólétéért: „Az Isten könyörül-

jön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orcáját rajtunk. Hogy megismerjék e földön a te útadat, minden nép közt a te szabadságot.” – *Evangelizálás*, 356. o.

Azonban a korai keresztények később fokozatosan hibakeresőkké váltak. A hibáknál időzve helyet adtak a barátságtalan bírálatnak. Elvesztették szemük előtt a Megváltót és nagy szeretetét, amelyet a bűnösök iránt tanúsított. Szigorúbban ragaszkodtak a külső szertartásokhoz, a hit elméletéhez, és szigorúbbak lettek bírálatukban. Ama buzgóságukban, hogy másokat kárhoztassanak, megfeledeztek saját hibáikról. Elfelejtették a felebaráti szeretet tanítását, amire a Megváltó tanította őket, és ami a legszomorúbb, nem voltak tudatában veszteségüknek. Nem vették észre, hogy a boldogság és öröm eltűnt az életükből, és nemsokára sötétségben járnak majd, mivel Isten szeretetét kizárták a szívükből. [...]

Isten mai gyülekezetéből is nagyon hiányzik a szeretet. Sokan azok közül, akik azt állítják, hogy szeretik Megváltójukat, nem szeretik azokat, akik egyesültek velük a keresztény közösségben. Ugyanazon hitet valljuk, egy családhoz tartozunk, mindnyájan ugyanazon mennyei Atya gyermekei vagyunk, és a halhatatlanság ugyanazon reménységével bírunk. Milyen szorosnak és gyengédnek kell lennie e köteléknek, amely összeköt bennünket! A világ gyermekei figyelik, hogy a hitünk gyakorol-e a szívünkre megszentelő befolyást? Gyorsan meglátunk életünkben minden hibát, és a cselekedeteinkben felfedeznek minden következetlenséget. Ne adjunk rá okot, hogy gyalázzák hitünket! – *Tanácsok a gyülekezetnek*, 44. o.

Július 15., vasárnap – TANÍTÁS ÉS KÖZÖSSÉG

Krisztus vezetése és tanítása folytán a tanítványok megértették, hogy szükségük van a Szentlélek erejére, hogy művüket megkezdhessék. Többé nem voltak már tudatlanok és műveletlenek, vagy egymást meg nem értő, független személyek csoportja, akik egymással ellenkező szembeálltak. Most már nem reménykedtek többé világi nagyság és méltóság elérésében. „Egy akarattal” voltak eltelve, kiknek „szíve-lelke

egy vala” (Csel 2:46, 4:32). Gondolataik egyetlen tárgya Krisztus; egyetlen céljuk: országának fejlesztése. A lelkületük, a jellemük hasonlóná vált a Mesteréhez, és az emberek láthatták rajtuk: „hogya Jézussal voltak vala” (Csel 4:13).

Pünkösöd ünnepe a mennyei világosságot hozta meg számukra. Megértették azokat az igazságokat, amelyeket nem tudtak felfogni, míg Jézussal együtt voltak. A Szentírás tanait ezelőtt sohasem ismert hittel és bizalommal fogadták. Ezután nem csupán hit dolga volt előttük, hogy Krisztus Isten Fia; most már biztosan tudták, hogy noha emberi testet öltött – valójában a Messiás volt, és ezen tapasztalatukat olyan határozottsággal hirdették a világnak, amely mindenkit meggyőzött, hogy tényleg Isten volt velük.

Jézus nevét valóban nagy bizalommal ejthették ki, hiszen legjobb barátjuk és idősebb testvérük volt. Vele való szoros összeköttetésük boldog közösséget teremtett közöttük. Milyen tüzes ékesszólással fejezték ki gondolataikat, amikor bizonyosságot tettek róla! Szívük annyira túláradt szeretettel és oly mélységes jóindulat hatotta át őket, hogy képesek voltak akár a világ végére is elmenni, hogy bizonyosságot tegyenek Krisztusról. Teljes szívből vágytak a Jézus által megkezdett mű fejlesztésére. Felismerték nagy tartozásukat a mennyel szemben, és felelősségük súlyát is, amelyet munkájuk mér rájuk. A Szentlélek által megerősödve nagy buzgalommal láttak munkához, hogy a kereszty győzelmet biztosítsák. A Lélek megelevenítette őket, és beszélt általuk. Az arcukról Krisztus békéje sugárzott, az életüket szolgálatának szentelték. – *Az apostolok története*, 45–46. o.

A hívőknek ez az adakozókészsége a Szentlélek kitöltésének a következménye volt. Akik elfogadták az evangéliumot, azoknak „szívük-lelkük egy vala”. Egyetlen közös érdek uralta őket: a rájuk bízott misszió eredményessége. A haszonlesést nem ismerték. Nagyobb volt szeretetük hittestvéreik és az ügy iránt, amelynek hívei lettek, mint a pénz és a vagyon iránti szeretetük. Eljárásuk bizonyította, hogy az emberi lelkeket többre becsülték a földi jólétnél.

Ez ismétlődik meg mindannyiszor, valahányszor Isten Lelke hatja át az ember életét. Akinek szívét Krisztus szeretete tölti be, híven követi

annak példáját, aki szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagok legyünk. Isten kezéből nyert minden adományt – pénzt, időt, befolyást – az evangélium művének fejlesztésére szolgáló eszköznek tekint. Így volt ez az első keresztény gyülekezetben, így van ma is. Mélységes benyomást gyakorol a hallgatóságra a gyülekezet által hirdetett igazság, ha észrevehető a tagokon, hogy a Lélek ereje által elfordultak a világ dolgaitól, és áldozatot hoznak, hogy embertársaik is hallhassák az evangéliumot. – *Az apostolok története*, 70–71. o.

Az én mindig nagyra tartja magát. Miközben az első szeretet csökken a lelkekben, nem tartják meg Isten parancsolatait, majd pedig egymást bírálgatják. Ez a lelkület mindvégig, egészen az idők végezetéig megmutatkozik. Sátán táplálja azért, hogy a hittestvérek tudatlanságukban egymást emésszék. Ez nem dicsóíti Istent, ellenkezőleg megszomorítja Lelkét. Sátán ujjong, mert tudja, hogy ha az egyik testvért a másik ellen felhasználhatja, s ha az egyik a másikat figyeli, akkor a gyülekezetben, a lelkési szolgálatban néhányan annyira elcsüggednek, hogy elhagyják munkahelyüket, őrhelyüket, ahova a kötelesség szólította őket. Ez nem a Szentlélek munkája. Alulról származó hatalom dolgozik az agy kamráiban és a lélek templomában, hogy odaplántálja jellemvonásait, ahol pedig Krisztus jellemvonásainak volna a helye. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 189. o.

Július 16., hétfő – A SÁNTA MEGGYÓGYÍTÁSA

A tanítványok hatalmas erővel hirdették a megfeszített és feltámadott Üdvözítőt. Jézus nevében jeleket és csodákat műveltek. A betegeket meggyógyították. Egy születése óta béna embernek visszaadták a teljes épségét és egészségét úgy, hogy Péterrel és Jánossal együtt ment be a templomba, ahol Istent magasztalta. [...]

Láttam, Isten megbízta angyalait, hogy híven megőrizzék azokat a drága igazságokat, amelyek Krisztus tanítványai számára minden nemzedékben horgonyul szolgálnak. A Szentlélek különös mértékben nyugodott meg az apostolokon, akik Krisztus szenvedésének, keresztalálának, feltámadásának és mennybemenetelének tanúi voltak; ezek

a fontos igazságok Izrael reménységei. Ő, tekintsen mindenki úgy a világ Üdvözítőjére, mint egyedüli reményére, és azon az úton haladjon, amelyet élete feláldozásával nyitott meg számunkra; és mindenki tartsa meg Isten parancsolatait, és éljen. Láttam Jézus végtelen jóságát és bölcsességét, amikor tanítványainak hatalmat adott, hogy ugyanazt a művet végezzék, amelyért Őt gyűlölték és megölték. Jézus nevében hatalmuk volt Sátán munkái felett. A dicsőség fénysugarai beragyogták halálának és feltámadásának idejét, halhatatlanná téve azt a szent igazságot, hogy Jézus Krisztus a világ Üdvözítője. – *Tapasztalatok és látomások*, 192, 196. o.

Azért nincs ma a gyülekezetben mélyebb vallásos buzgóság és egymás iránti odaadó szeretet, mert kihalóban van az igazi missziós lelkület. Keveset hallunk Krisztus eljövételéről, ami pedig valamikor gondolataink és beszélgetésünk fő tárgya volt. A vallásos beszélgetésektől való megmagyarázhatatlan húzódozással, növekvő idegenkedéssel találkozunk, és helyette hiábavaló, léha fecsegést engednek meg maguknak a hívők.

Testvéreim, akarjátok-e, hogy megtörjön a varázslat, amely fogva tart benneteket? Fel akartok-e ébredni a zsibbadtságból, renyhéségből? Lássatok munkához, akár kellemes számotokra, akár nem! Személyes erőfeszítések árán is vezessetek másokat Jézushoz és az igazság ismeretéhez! Az ilyen igyekezet ösztönzést és felfrissülést nyújt, felráz minket, és meg is erősít. A gyakorlás megedzi lelki erőiteket, és üdvösségeteket is eredményesebben munkálhatjátok. Sok hitvalló keresztényre halálos bénultság telepedett. Kövessetek el mindent, hogy felrázzátok őket: figyelmeztessetek, kérleljetek, intsetek, és imádkozzatok, hogy Isten kiengesztelő szeretete melegítse át és erősítse meg fagyos szívüket. Még ha nem is akarnak hallgatni rátok, a munkátok akkor sem vész kárba, hiszen amikor mások áldásáért fáradoztok, ti is áldásban részesültök. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 387. o.

Krisztust magasztald! A megfeszített, feltámadott, mennybement Krisztus és az eljövendő Krisztus lágyítsa és töltsse be az evangélium szolgájának elméjét, hogy az embereknek ezeket az igazságokat tárja fel

szeretettel és mélységes komolysággal. Így a lelkész eltűnik a szemük elől, Jézus pedig láthatóvá válik. – *Evangelizálás*, 185. o.

Sokkal többen vágyakoznak megismerni Krisztust és a hozzá vezető utat, mint gondolnánk. Akik az utolsó kegyelmi üzenetet hirdetik, gondoljanak arra, hogy Krisztust, a bűnösök menedékét kell magasztalniuk. Néhány lelkész azt feltételezi, hogy nem szükséges a megtérésről és a hitről prédikálni; más dolgokról kell beszélni az érdeklődés biztosításáért, és természetesnek tartja, hogy hallgatói ismerik az evangéliumot. Azonban a legtöbb ember az üdvterv tekintetében teljesen tudatlan, és több tanításra szorul ebben a legfontosabb kérdésben. – *Evangelizálás*, 185. o.

Július 17., kedd – AZ ELLENÁLLÁS KEZDETE

Mennybemenetele után is érezték isteni jelenlétét, telve szeretettel és világozással. Személyes jelenlét volt ez. Jézus, az Üdvözítő, aki velük beszélt, imádkozott és szívükbe bátorságot, vigaszt öntött, ajkain a béke üzenetével szállt fel tőlük a mennybe. Miközben az angyalok serege kísérte útján, e szavakat hallhatták: „Ímé, én ti veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Emberi alakjában szállt fel a mennybe. Tudták, hogy Isten trónja előtt áll, mégis barátjuk és Üdvözítőjük maradt; tudták, hogy részvéte irántuk változatlan, és mindenkor egynek érzi magát a szenvedő emberiséggel. Tudták, hogy érvényesítette Isten előtt véreinek érdemeit, amennyiben megsebzett kezeire és lábaira mutatott, emlékeztető jelként arra az árra, amelyet lefizetett megváltottaiért. Ez a gondolat készítette a tanítványokat, hogy érette gyalázatot is viseljenek. – *Az apostolok története*, 65. o.

Amikor a Szentlélek eljön szívedbe, hogy bevéssze az igazságot, nem fogod könnyen elengedni. A Szentírás kutatásában olyan gyakorlatra fogsz szert tenni, hogy minden pontban szilárdan megalapozódsz. Fontos, hogy folyamatosan kutassuk a Szentírást. Fel kell tölteni elménket Isten szavával, mert elzárhatják tőlünk, és olyan helyre vihetnek minket, ahol nem lesz lehetőségünk arra, hogy Isten gyermekeivel találkozzunk.

zunk. Akkor szükségünk lesz majd Isten Igéjének kincseire, amelyeket a szívünkbe rejtettünk, és mindent össze kell majd vetni a Szentírással. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 56. o.

Akik az igazság kovászatát a téves elméletek és tantételek tömegébe vegyítik, felkészülhetnek arra, hogy ellenállásba ütköznek. Sátán ágyútüzet nyit az igazság szószólóira, a zászlóhordozóknak pedig fel kell készülniük, hogy elviseljék a gúnyolódást és a rágalmazást. – *The Review and Herald*, 1902. október 14. (*Evangelizálás*, 301. o.)

Jézust és tanítványait vakbuzgóság, gőg, előítélet, hitetlenség és gyűlölet vette körül. Az emberek tele voltak téves tantételekkel, tehát csakis egyesített, kitartó fáradozással számíhattak bizonyos eredményre. Azonban a lélekmentés nagy művét nem hagyhatták abba, mert akadályokkal, nehézségekkel kellett megküzdeniük.

Nagy munka vár ránk. A menny érdeklődéssel figyeli a munkát, amit Krisztus egyházára bízott. Ehhez a munkához mennyei segítséget is kapunk. Jézus ezt mondta: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” Ma a munka ugyanolyan nehézségekbe ütközik, mint amilyenekkel Jézus is szembeszállt; minden korszak reformátorainak akadályokat kellett leküzdeniük. Akaratunkkal Krisztus mellé sorakozzunk, és Istenbe vetett szilárd bizalommal haladjunk előre! – *The Review and Herald*, 1888. március 13. (*Evangelizálás*, 301. o.)

Önmagárólmondotta Krisztus: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.” (Mt 10:34) [...]

A prófécia különösen figyelemreméltó módon teljesedett be. Minden sérelem, gyalázat és kegyetlenkedés, amelyre Sátán az embereket felingerelhette, mindig Jézus Krisztus követőire zúdult. Ez megismétlődik mindig újból és újból, amíg a megtéretlen érzéki szív ellenségeskedik Isten törvényével, és nem akar engedelmeskedni parancsolatainak. A világ ma sem áll szorosabb összhangban Krisztus alapelveivel, mint állt az apostolok idejében. Ugyanaz a gyűlölet megtalálható ma

is, amely a „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”-et kiáltozta, és a tanítványok üldözését is felszította; ez izzik az „engedetlenség fiaiban”. Ugyanaz a lelkület működik ma is zord eltökéltséggel a meg nem újult szívben, amely a sötét középkorban férfiakat és nőket száműzetésre és halálra ítelt; amely az inkvizíció válogatott kínzásait kieszelte; a Szent Bertalan-éji mézszárlást kitervezte és véghezvitte, és a smithfieldi tüzeket gyújtotta. Az igazság története elejétől végig nem egyéb, mint a jó és a gonosz küzdelme. Az evangélium hirdetése e világon mindig ellenállás, veszély, veszteség és szenvedés között haladt előre. – *Az apostolok története*, 84. o.

Július 18., szerda – ANANIÁS ÉS SAFIRA

Később azonban Ananiás és Safira megszomorították a Szentlelket, mivel kapzsiság fogta el őket. Ígéretüket megbánták. Csakhamar elszlott annak az áldásnak életető befolyása, amely szívüket hő vággyal töltötte el, hogy Krisztusért nagy dolgot cselekedjenek. Úgy érezték, hogy elhamarkodták a dolgot, és elhatározásukat még meg kell gondolniuk. Az ügyet megbeszélték egymás között, és arra az elhatározásra jutottak, hogy fogadalmukat nem teljesítik. De miután látták, hogy a hívők nagy tiszteletben részesítik azokat, akik testvéreik nyomorának enyhítésére megváltak vagyonuktól, ők is elhatározták a birtok eladását. Szégyelltek azonban kapzsiságukat a testvérek előtt felfedni; az ünnepélyesen Istennek tett fogadalmat sem akarták visszavonni. Elhatározták, hogy látszólag az egész összeget beadják a közös pénztárba, azonban annak nagy részét mégis megtartják maguknak. Így akarták biztosítani eltartásukat a közös vagyomból, és egyszersmind élvezni testvéreik nagy szeretetét.

Isten azonban gyűlöli a képmutatást és a hazugságot. Ananiás és Safira Istent csalta meg eljárásával. Hazudtak a Szentléleknek, és bűnükre gyorsan borzalmas ítélet zúdult. – *Az apostolok története*, 72. o.

Ananiás esetében Isten azonnal nyilvánosságra hozta és megbüntette a csalás vétkét. Az isteni ítélet eme megnyilvánulása figyelmeztetül szolgál a későbbi nemzedékeknek. Az egyház későbbi történelme

során ugyanazt a vétket sokan megismételték, és bár tettüket nem kísérte Isten nemtetszésének látható megnyilvánulása, bűnük akkor sem kisebb, mint volt az apostolok idejében. A figyelmeztetés elhangzott, Isten határozott módon fejezte ki, hogy gyűlöli ezt a bűnt, és akik ezt az utat választják, minden bizonnyal tönkreteszik saját lelküket. [...]

Csak ha teljes mértékben keresztény indítékok vezérelnek, és tudatában vagyunk kötelességünknek, amikor a mennyei fény megnyugszik a szívünkön és lelkünkön, akkor győzhető le az önzés, és ültethető a gyakorlatba a „krisztusi gondolat”. Az emberi szívben és jellemében munkálkodó Szentlélek ki fog üzni minden kapzsiságra és csalásra indító hajlamot. – *Tanácsok a keresztényi életre*, 313. o.

Isten szolgálói elvégezték az utolsó munkát, elrebegették utolsó imáikat, lehullott utolsó keserű könnyük is a lázadó egyház és a bűnös nép miatt. Elhangzott az utolsó ünnepélyes felhívás. Akkor azok, akik vallották az igazságot, de nem éltek azt, mily nagy igyekezettel adományozták kapzsin összegyűjtött és fukar módon őrizgetett házaikat, földeket és pénzt, hogy egy kevés vigasztalásban részesülhessenek, hogy feltűnjön előttük is az üdvösség útja, vagy a reménység szavait és tanácsot kaphassanak lelkészeiktől! De nem lehet, mert nekik éhezniük és szomjúhozniuk kell. Szomjuk sosem nyer enyhülést, és vigaszt többé nem találhatnak. Ügyük már örökre eldőlt. Szörnyű és borzalmas idő lesz az. – *Manuscript 1*, 1857.

Másik könyvet nyitottak meg, ahol az igazságot vallók bűne állt. Az önzés összefoglaló neve alatt következtek a többi bűnök. Más kategóriákat is láttam, amelyek alatt, minden név mellett fel voltak jegyezve a kisebb bűnök.

Irigység alatt állt hamisság, lopás, rablás, csalás, fősvénység és birtoklási vágy; nagyravágyás alatt kevelység, fényűzés, pazarlás; féltékenység alatt állt rosszindulat, irigykedés és gyűlölet; és a mértéktelenség olyan félelmetes bűnök sorát előzte meg, mint az erkölcstelenség, paráznság, állati szenvedélyek kielégítése és a többi. Amint szemléltem, leírhatatlan kín töltött el, és fölkiáltottam: „Kicsoda üdvözülhet hát? Ki állhat megigazultan Isten előtt? Kinek folt nélküli az öltözéke?

Ki lenne büntelen a tiszta és szent Isten szemében?” – *Bizonyágtételek* IV. köt., 384–385. o.

Július 19., csütörtök – A MÁSODIK LETARTÓZTATÁS

Amikor [Péter és János] másodjára álltak bíráik előtt, akik életükre törtek, szavuk és egész magatartásuk semmi félelmet vagy határozatlanságot nem árult el. Amikor a főpap így szólt: „Nem megparancsoltuk-é nektek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És ímé, betöltöttétek Jeruzsálemet tudományokkal, és mi reánk akarjátok háritani annak az embernek véré?” Péter azt felelte: „Istennek kell inkább engedni, hogyanem embereknek.” (Csel 5:28–29) Miután a mennyei angyal kiszabadította őket fogságukból, megparancsolta nekik, hogy tanítsanak a templomban.

A gyilkosok ekkor haragra gerjedtek. Mindenképpen az apostolok vérével akarták beszennyezni kezeiket. Miközben épp ezt tervezték, Isten elküldte angyalait Gamáliehhez, hogy megérintsék szívét, és megfelelő tanácsot adjon a papoknak és előljáróknak. Gamálieh így érvelt: Ne ártsatok ezeknek az embereknek, mert ha ez a tanács vagy dolog emberektől van, akkor semmivé lesz, de ha Istentől, akkor nem fogjátok tudni megsemmisíteni, és nehogy még a végén Isten ellen harcoljatok! – *Igazság az angyalokról*, 226. o.

A gonosz angyalok arra készítették a papokat és előljárókat, hogy az apostolokat megöljék. Ámde Isten elküldte angyalát, aki a zsidó tanácsbeli férfiak szívében olyan hangot érintett, amely az Ő kiválasztottainak kedvezett. Az apostolok küldetése még nem fejeződött be. Hiszen még királyok elé kellett vitetniük, hogy bizonyágot tegyenek Jézus nevééről és azokról a dolgokról, amiket hallottak és láttak. – *Tapasztalatok és látomások*, 195. o.

Hiszen a keresztények már ebben az életben a Krisztussal való közösség örömteli részesei: szemlélhetik szeretetének fényét, és élvezhetik állandó jelenlétét. Életünk minden egyes lépése közelebb hozhat Jézushoz, mindinkább megtapasztaljuk szeretetét, és lépésről lépésre

megközelíthetjük az örök béke dicső honát. Azért ne vessük el Istenbe vetett bizalmunkat, hanem legyen bizodalunk erősebb, mint valaha! „Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12), és megsegít bennünket ezután is mindvégig! Tekintsünk jótéteményeinek bizonyítékaira, mint hatalmas emlékoszlopokra, amelyeket az Úr velünk cselekedett, hogy megvigasztaljon és kimentsen a pusztító kezéből. Legyenek állandóan élénken emlékezetünkben a kegyelem megannyi tanújelei, amelyekkel Isten elhalmozott bennünket; a könnyek, amelyeket felszártott; a fájdalmak, amiket lecsillapított; a veszedelmek, amiket elhárított; a szükségletek, amiket kielégített és az áldások, amelyeket ránk árasztott. Ezek erősítsenek zarándoklatunk hátralevő részén!

Az előttünk levő küzdelemben újabb, nem sejtett akadályokra számíthatunk; azonban akár a múltra, akár pedig az eljövendőre tekintünk, bátran mondhatjuk: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” „És életeden át tartson erőd!” (5Móz 33:25) A ránk várakozó megpróbáltatások nem fogják erőnket felülmúlni. Dolgozzunk ott, ahol alkalom kínálkozik, abban a biztos tudatban, hogy a megpróbáltatások arányában kapunk erőt. – *Jézushoz vezető út*, 125. o.

Ha Krisztus kegyelme a Szentlélek által a szívbe költözik, akkor annak birtokosa szelíd lelkű lesz, és azok társaságát keresi, akik beszélgetéseik közben a mennyei dolgoknál időznek. A Lélek ekkor kinyilatkoztatja neki Krisztus dolgait, és az ember nem a befogadót, hanem az ajándékozót fogja dicsőíteni. Ha tehát Jézus szent békéje él a szívedben, akkor ajkad is megtelik Isten dicséretével és a neki való hálaadással. Gondolataid és beszélgetéseid tárgya ezután már nem imáid lesznek, hanem Őt fogod magasztalni, aki már akkor életét adta érted, amikor még bűnös voltál. Ezt fogod mondani: Átadom magam Jézusnak. Megtaláltam Őt, akiről Mózes írt a törvényben, és akiről a próféták is szóltak. Dicsőítése közben drága áldást nyersz, és az általad elvégzett dolgokért kapott minden köszönet és dicsőség Istenhez fog visszazállni. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 87. o.

Miként a bátorság, úgy a türelem is diadalt arat; türelmes kitartás a megpróbáltatások közepette éppúgy nyerhet lelkeket Krisztus szá-

mára, mint a bátor kiállítás. Az a keresztény hívő, aki veszteségek és szenvedések alatt türelmet és megadást tanúsít, sőt, ha a tántoríthatatlan hit békességével néz szembe a halállal, többet tehet az evangéliumért, mint amennyit egy hosszú élet hűséges munkájával elérhetett volna. Gyakran, amikor Isten elszólítja a szolgálait – miközben nem értjük az isteni gondviselés titokzatos útjait és a rövidlátásunk miatt búsulunk –, ez a valóságban azért történik, hogy az Úr művében az is megvalósulhasson, amit korábban nem végezhetek volna el. – *Az apostolok története*, 465. o.